

Arrest

nr. 70 673 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, een Spaanse onderdaan, diende op 8 september 2008 een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 12 februari 2009 werd er een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker, verkreeg op 1 oktober 2009 verklaring van inschrijving (E-kaart) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.4. Via de burgemeester van Menen werd verzoeker op 16 februari 2010 uitgenodigd om duiding te geven aangaande zijn huidige activiteiten omdat uit zijn dossier bleek dat hij mogelijks niet meer aan de voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te bekomen.

1.5. Verzoeker maakte hierop een arbeidsovereenkomst over, samen met loonfiches waaruit bleek dat hij nog steeds werkzaam was in Frankrijk en geen OCMW-steun ontving.

1.6. Op 6 oktober 2010 werd verzoeker nogmaals gevraagd om nieuwe bewijsstukken over te maken. Hij legde ditmaal enkel een loonfiche van zijn zoon voor en een OCMW-attest waaruit blijkt dat hij geen steun ontvangt. Zijn zoon zou het gezin onderhouden. dat hij geen steun ontvangt. Zijn zoon zou het gezin onderhouden.

1.7. Op 4 maart 2011 werd de verwerende partij ingelicht door de FOD maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale economie en Grootstedenbeleid dat verzoeker financiële steun ontvangt van het OCMW sinds 18 maart 2011.

1.8. Op 13 juli 2011 werd de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Betrokkene heeft op 01.10.2009 de verklaring van inschrijving (E-kaart) verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, T -wet 15.12.1980 en art. 50 §2, 4° - KB 08.10.1931), Betrokkene werd op 18.02.2010 vriendelijk uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie. De staatssecretaris of zijn gemachtigde kan immers, overeenkomstig art. 42bis §1 (wet 15.12.1980), controleren of er nog aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht wordt voldaan. Hij legde nadien een arbeidsovereenkomst voor van zichzelf met daarbij loonfiches samen, het arbeidscontract en een loonfiche van zijn zoon en een ocmw-attest. Betrokkene bleek nog steeds werkzaam te zijn in Frankrijk (Halluin) en geen ocmw-steun te ontvangen. Op 08.10.2010 werd aan betrokkene nogmaals gevraagd nieuwe bewijsstukken voor te leggen. Hij legt dit keer enkel een loonfiche van zijn zoon en een ocmw-attest voor. Betrokkene ontvangt geen ocmw-steun en zijn zoon zou het gezin onderhouden. Op 4/6/2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW sinds 18.03.2011. Betrokkene ontvangt maandelijks het leefloon als persoon met gezinslast Hij heeft zich, bij gebrek aan een economische activiteit of bestaansmiddelen, moeten wenden tot het ocmw om te voorzien in zijn bestaansmiddelen. Gezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid voldoet hij niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 2° van de wet van 15.12.1980.) Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40, 42bis en 42quater van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“(B.S.) had een aanvraag tot vestiging ingediend op basis van art. 40 van de Wet van 15/12/1980 als EU-onderdaan op 09/09/2008. De verblijfsaanvraag werd toegestaan. (B.S.) ontving een E-kaart op datum van 10/09/2009. Zijn echtgenote (E.A.A.), zijn zoon (O.) en zijn minderjarige dochter (M.) ontvingen tevens een F-kaart op datum van 10/09/2009. Op 13/07/2011 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 21). Dat de bewijslast ligt bij de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat niet meer voldaan is aan de voorwaarden van verblijf conform artikel 40§4 en 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980. De Dienst Vreemdelingenzaken toont niet aan dat toepassing kan worden gemaakt van het artikel 42bis Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat niet langer zou zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet. Artikel 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980 kan bovendien slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast. Dat het verblijfsrecht van de heer (B.S.) ten onrechte werd beëindigd. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken werd er een einde gemaakt aan zijn verblijf overeenkomstig het artikel 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980. Op 08/02/2010 werd hij uitgenodigd bewijsstukken over te maken over zijn huidige situatie. Hij legde een arbeidscontract en loonfiches voor van zichzelf en zijn zoon. (B.S.) bleek nog steeds werkzaam te zijn in*

Frankrijk en geen OCMW-steun te ontvangen. Op 08/10/2010 werd hij opnieuw uitgenodigd. Hij legde bewijzen over dat zijn zoon werkt en een OCMW attest. Men ontvangt geen OCMW en de zoon onderhoudt het gezin. Op 04/06/2011 werd de DVZ ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie dat (B.S.) sinds 18/03/2011 een uitkering van het OCMW ontvangt. Hij heeft zich bij gebreke aan werk of bestaansmiddelen moeten wenden tot het OCMW. Naar aanleiding van deze inlichting gaat de DVZ onmiddellijk over tot de beëindiging van het verblijfsrecht aangezien (B.S.) niet meer zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (art. 40§4, 2° Vw.) en een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel. Een einde werd gesteld aan het verblijf conform artikel 42bis §1 Vreemdelingenwet. Vooreerst moet worden vastgesteld dat (B.S.) nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40§4 Vreemdelingenwet. Hij heeft immers nog steeds een reële kans om werk te vinden overeenkomstig artikel 40 §4 1° Vreemdelingenwet. Een EU-onderdaan is immers gerechtigd langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening houdt met het feit dat (B.S.) een reële kans maakt om werk te vinden. Na de inlichting die de DVZ ontving op 04/06/2011 heeft zij niet onderzocht of er al dan niet een reële mogelijkheid was op werk. Zij nam onmiddellijk haar bestreden beslissing. Een schending van het artikel 40 Vreemdelingenwet staat dan ook vast. De EU-werknemer behoudt in elk geval zijn verblijfsrecht wanneer hij na ten minste een jaar te hebben gewerkt, onvrijwillig werkloos is en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de VDAB of wanneer hij start met een beroepsopleiding (artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet). (B.S.) valt immers onder categorie van artikel 40§4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Gelet op de uitzonderingsregel in artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet kon de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing dan ook niet wettig verantwoorden. Verder is het ook zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken, haar bestreden beslissing, aanstonds en automatisch heeft genomen zonder in casu een afweging te maken of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte volgende overwegingen maakt: "Hij heeft zich, bij gebrek aan een economische activiteit of bestaansmiddelen, moeten wenden tot het ocmw om te voorzien in zijn bestaansmiddelen. Gezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid voldoet hij niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen." Uit de motivering moet worden afgeleid dat het simpele feit dat verzoeker beroep heeft gedaan op het OCMW, volgens de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijkerwijze toepassing kan worden gemaakt van het artikel 42bis Vreemdelingenwet, hetgeen uiteraard afbreuk doet aan voormeld artikel dat nochtans duidelijk bepaalt dat er eerst sprake moet zijn van 'een onredelijke' belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekende partijen betwisten uitdrukkelijk dat zij een onredelijke belasting zouden vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het gegeven dat men sociale bijstand ontvangt, betekent immers niet automatisch dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens een aantal criteria te onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijk aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele afweging gemaakt, en heeft bijgevolg niet onderzocht of er al dan niet een 'onredelijke' belasting is, en schendt daardoor het artikel 42bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Dat het manifest onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissing terwijl (B.S.) nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet, en zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij enerzijds lange tijd heeft gewerkt, actief op zoek is gegaan naar werk, zich heeft geschoold en zonder rekening te houden met het feit dat de som en de duur van de genoten sociale bijstand anderzijds beperkt is gebleven. Dat bovendien een 'onderzoek' dat slechts 1 maand heeft geduurd - sinds de brief dd. 04/06/2011 van de POD Maatschappelijke Integratie tot 13/07/2011 (datum Bijlage 21) - bezwaarlijk een serieus onderzoek kan worden genoemd. Dat de beëindiging van het verblijfsrecht dan ook veel te voorbarig is geweest, onredelijk en onzorgvuldig. Dat geen rekening werd gehouden met onder het feit dat de uitkering slechts gedurende een korte periode werd uitbetaald. Dat evenmin rekening is gehouden met het feit dat (B.S.) de afspraken met de Werkwinkel stipt diende op te volgen. Dat hij een trajectovereenkomst heeft afgesloten met het OCMW op 22/04/2011, waarbij er intensieve begeleiding wordt voorzien in de zoektocht naar werk en waarbij hij lessen zal volgen bij het Huis van Het Nederlands. Evenmin is rekening gehouden met het feit dat (B.S.) is ingeschreven bij de VDAB als zijnde werkzoekende. Ook werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in België verblijft sedert meer dan drie jaar en dat zijn gezin samen met hem gevestigd is, dat verzoeker een minderjarige dochter heeft die onderwijs volgt in Menen, enz. De Dienst Vreemdelingenzaken hield klaarblijkelijk ook geen enkele rekening met het feit dat het verblijfsrecht van de overige gezinsleden van verzoeker niet meer kon worden beëindigd buiten de termijn van 2 jaar conform artikel 42quater vreemdelingenwet 15/12/1980. Zij hebben hun verblijfsaanvraag ingediend op 09/09/2008 in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. De verwerende partij heeft het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd op

13/07/2011, hetzij nadat reeds een termijn van twee jaren verstreken is. Het is kennelijk onredelijk om uit een inlichting dd. 04/06/2011 dat men nog geen drie maanden OCMW ontvangt, te besluiten dat men daardoor automatisch een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zonder hierbij enige afweging te maken. De voorgaande en overige inlichtingen die de Dienst Vreemdelingenzaken ontving, toonden trouwens aan dat er van dergelijke onredelijke belasting geen sprake was. De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.3. Verzoeker verkreeg vooreerst pas op 1 oktober 2009 een E-kaart als houder van voldoende bestaansmiddelen. De aanvraag gebeurde op basis van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen".

2.4. Verzoeker werd verschillende keren in kennis gesteld van het verzoek om stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten en in die brieven werd telkens verwezen naar artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet en gewezen op het risico van verzoeker om het recht op verblijf te verliezen, indien hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht.

Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor

arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

2.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker sedert 18 maart 2011 OCMW-steun ontvangt. Verzoeker betwist dit overigens niet. Bijgevolg werd er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals omschreven in artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Hierdoor werd een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht als burger van de Unie, overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou de bestreden beslissing niet op correcte wijze zijn genomen. De stelling dat hij, ondanks het feit dat hij sociale bijstand ontvangt hij niet automatisch een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, mist ernst. Het bestuur heeft geoordeeld dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk daar hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker was daarenboven werkzaam in Frankrijk en betaalde zodoende ook sociale bijdragen aan de Franse en niet aan de Belgische staat.

2.6. Verzoeker heeft immers gewerkt in loonverband bij de SARL BOOST A COLIS te Halluin, Frankrijk van 1 april 2009 tot en met 14 april 2010. Bij een controle in februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken, op basis van wat bepaald staat in artikel artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, kon verzoeker zodoende loonfiches van zichzelf en zijn zoon voorleggen alsook het bewijs dat hij geen OCMW-steun genoot. Op 8 oktober 2010 werd verzoeker wederom gecontroleerd, hij kon ditmaal enkel loonfiches van zijn zoon en het bewijs zelf geen steun van het OCMW te ontvangen voorleggen.

2.7. Wanneer echter de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2011 ingelicht wordt door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat verzoeker nu wel financiële steun ontvangt van het OCMW, met name sinds 18 maart 2011, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker ontvangt immers maandelijks het leefloon als persoon met gezinslast. Hij heeft zich, bij gebrek aan een economische activiteit of bestaansmiddelen, moeten wenden tot het OCMW om te voorzien in zijn bestaansmiddelen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoeker een belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Te meer nu blijkt dat verzoeker sinds 14 april 2010 werkloos is en de beslissing dateert van 13 juli 2011. Ook al geniet verzoeker maar OCMW-steun sinds 18 maart 2011, dient de vraag gesteld te worden waarom verzoeker zo lang, met name meer dan 1 jaar gewacht heeft om zich in te schrijven als werkzoekende. Het is immers pas sinds 8 maart 2011 dat verzoeker ingeschreven staat bij de VDAB volgens het inschrijvingsbewijs van 22 april 2011, stuk dat in het administratief dossier zit.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet geldt dat verzoeker pas op 1 oktober 2009 een verklaring van inschrijving (E-kaart) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen verkreeg en niet vroeger. Verzoeker houdt de datum van 9 september 2008 voor. Op deze datum diende verzoeker echter slechts een eerste verblijfsaanvraag in dewelke geweigerd werd op 12 februari 2009 bij wijze van beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Gelet op het feit dat verzoeker op 1 oktober 2009 een E-kaart ontving en de bestreden beslissing dateert van 13 juli 2011, houdt verzoeker betoog als zou het bestuur beslist hebben na het verstrijken van de termijn van twee jaar, zoals bepaald in artikel 42 quater van de vreemdelingenwet, geen steek.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 blijft verzoeker in gebreke enige verdere toelichting omtrent dit onderdeel van het enig middel te verschaffen. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

2.10. Inzake de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. In casu heeft het bestuur vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voor recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Verzoeker geniet sinds 18 maart 2011 immers steun van het Belgisch sociale bijstandstelsel voor het onderhoud van zijn gezin. Daarenboven is het niet onredelijk van het bestuur te oordelen dat verzoeker, die zijn laatste dag werkte op 14 april 2010 in Frankrijk maar slechts sinds 8 maart 2011 ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en inmiddels OCMW-steun geniet, wel degelijk een onredelijk belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandstelsel. Een schending van het redelijkheidsbeginsels ligt dan ook niet voor.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2011 ingelicht werd door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat verzoeker financiële steun ontvangt van het OCMW, met name sinds 18 maart 2011, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van de bestreden beslissing. Dit gebeurde evenwel pas nadat verzoeker bij eerdere controles ongemoeid gelaten werd door het bestuur. Daar verzoeker nu echter geen inkomsten kon bewijzen en steun geniet van het OCMW, hetgeen overigens niet betwist wordt door verzoeker, is het niet onzorgvuldig van het bestuur dat zij deze maal overging tot het nemen van de bestreden beslissing op 13 juli 2011. Gelet op alle gegevens van het dossier besliste het bestuur dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet daarnaast niet in waarom een periode van iets meer dan één maand, met name vanaf de brief van 4 juni 2011 van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid tot 13 juli 2011, de datum van de bestreden beslissing, niet zou volstaan om op zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing te kunnen komen, te meer daar verzoeker de OCMW-steun niet betwist. Verzoeker toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze de artikelen 40, 42bis en 42 quater van de vreemdelingenwet geschonden worden ten gevolge van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC